

Hồi 51

Thù Cũ – Nợ Mới

Tiếng động làm cho mọi người quay ra cửa .

Tên Tổng quản lùn mập đã xuống nơi ngưỡng cửa . Hai mắt hấn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn không ngờ Phí Độc Hành lại có mặt ở đây và đang uy hiếp Đàn chủ của hắn.

Nên một bàn chân hắn đặt lên ngưỡng cửa mà không bước thêm được bước nào nữa Cả người hắn như hóa đá nơi ngưỡng cửa rồi .

Hai mắt mở to kinh ngạc, miệng há hốc ra, không còn ngậm lại được nữa .

Nhìn bộ dạng hắn trông thật tức cười.

Phí Độc Hành lên tiếng như ra lệnh:

- Bước vào .

Tên Tổng Quản lùn riu ríu bước vào theo lệnh của Phí Độc Hành.

Bộ dạng hắn khúm núm, sợ sệt. Hắn đã quá sợ cái oai dũng của Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành lại lên tiếng:

- Ngồi xuống đó . Câm miệng lại .

Tên Tổng quản nhẹ nhàng ngồi xuống , không dám gây tiếng động. Miệng hắn bây giờ mới dám ngậm lại .

Lục Vân thừa lúc Phí Độc Hành đang nhìn tên Tổng quản, cánh tay phải nhẹ nhàng rung lên.

Một luồng ánh sáng lạnh bay thẳng vào ngực Phí Độc Hành.

Nhưng một lần nữa, Lục Vân lại không thực hiện được ý định của mình.

Bàn tay trái của họ Phí đã vung lên chộp đúng vào huyệt mạch môn của Lục Vân, giữ chặt lại .

Lục Vân thốt lên khẽ:

- Ối chao !

Con dao sáng loáng hiện rõ nguyên hình trong bàn tay của Lục Vân.

Bàn tay của Phí Độc Hành bóp nhẹ một cái, Lục Vân đau nhói rú lên, năm ngón tay lỏng ra buông con dao xuống.

Tên Tổng quản vừa nhổm dậy thì bàn chân của Phí Độc Hành nhẹ nhàng vung lên.

Con dao đang rớt xuống đất bỗng chuyển hướng bay . Nó lao nhanh về phía tên Tổng quản, như có người điều khiển nó cắm phập vào tay áo của tên Tổng quản, rồi cắm chặt xuống mặt bàn.

Tên Tổng quản rụng rời tay chân, thả người ngồi phịch xuống ghế một cách nặng nề .

Hắn cười lạnh:

- Lục Vân ! Nợ cũ chưa trả, cô lại chồng thêm nợ mới .

Lục Vân không còn hy vọng gì để hắn tha thứ nữa . Bây giờ cô ta chỉ còn liều mạng để tự cứu mình mà thôi .

Nghĩ như vậy, nên miệng thì la, tay thì vùng mạnh:

- Bây đầu ... ối !

Bàn tay của Phí Độc Hành nhanh nhẹn hơn căn ý định của Lục Vân ngay .

Lục Vân đau đớn khụy chân xuống nên nhà, như đang quì trước mặt của Phí Độc Hành.

Nhưng tiếng kêu của nàng cũng làm kinh động bọn hộ vệ bên ngoài .

Năm, sáu bóng người nhanh nhẹn xuống ngay trước ngưỡng cửa, tay kiếm tuốt trần.

Bọn chúng cũng như tên Tổng quản lúc nãy, đứng ngẩn người ra nhìn cảnh tượng trước mặt.

Chúng không biết người mặc áo đen kia là ai ? Hắn vào đây bằng cách nào ? Lúc nào ? Sao Đàn Chủ của chúng lại bị uy hiếp? Còn viên Tổng quản oai vệ của chúng lại ngồi đực ra đấy, không có một hành động phản kháng.

Những câu hỏi của chúng không có ai giải đáp hộ cho chúng rõ .

Phí Độc Hành liếc một cái rồi nhìn Lục Vân nói:

- Mau bảo chúng rút lui đi .

Nước mắt ràn rụa trên gương mặt còn hằn lên nỗi đau đớn, Lục Vân nén đau bảo:

- Chúng bây gọi thêm người tới, không cho hắn ... Ối ! Đau !

Phí Độc Hành cười gằn:

- Hay lắm ! Lục Vân. Để ta cho người được toại ý nguyện của người .

Lục Vân ngược mắt nhìn hắn đầy vẻ căm hờn đáp:

- Mộ Thư ! Hôm nay ta có chết cũng còn có mi làm bầu bạn. Mi đừng hòng thoát khỏi nơi đây .

Lục Vân quắc mắt nhìn đám thủ hạ quát:

- Đi ngay . Chúng bay còn nhìn gì . Mau vây chặt không để hấn thoát khỏi đây .
Nghe lệnh của Lục Vân, ba bóng người nhoáng lên rồi mất dạng.

Phí Độc Hành nở nụ cười nói:

- Lục Vân, cô cứ yên tâm đi, tôi không thể cho cô thất vọng đâu . Cô đã muốn vậy để tôi cho cô toại nguyện. Tôi chờ xem bọn thủ hạ có tài sức đến đâu cho biết.

Tên Tổng quản lùn mập rục rịch định đứng dậy, Phí Độc Hành gần giọng :

- Nếu người không còn muốn sống nữa thì cứ đứng dậy, ta sẽ chiều lòng các người .

Tên Tổng quản này đã sợ thần oai của Phí Độc Hành. Vừa nghe hấn nói, tên Tổng quản liền ngồi im như một pho tượng gỗ, không dám động dậy .

Lục Vân thấy vậy cười lạt ra lệnh:

- Tổng Quản, người có nghe lệnh ta không . Mau ra tay đi, nếu người không muốn mang tiếng phản giáo .

Tên Tổng Quản như người đang ở giữa hai thế uy hiếp. Hấn không nghe lời bên nào thì hấn cũng chết.

Bây giờ dù có chết hấn cũng phải hành động, để không mang tiếng phản giáo .

Ngay lúc đó, tiếng người hò reo bên ngoài làm hấn thêm phấn khởi tâm thần.

Bàn tay hấn nhanh nhẹn cử động, con dao cắm trên bàn được nhổ ra và bay vào tới mặt Phí Độc Hành.

Bàn tay phải của Phí Độc Hành đang nắm vai Lục Vân buông nhanh ra, phẩy nhẹ một cái .

Một luồng ánh sáng từ trong áo hấn bay nhanh ra, nó chạm đúng vào cán dao kia , làm con dao đổi hướng.

Cả hai luồng sáng nhanh như tia chớp lao vào tới tên Tổng quản.

Tên Tổng Quản không ngờ đến sự việc xảy ra như vậy . Hấn không kịp đề phòng , cho nên không tránh né kịp.

Chỉ kịp nghe bên tai vang lên tiếng của Chu Tế, hấn kêu lên một tiếng :

- Úi cha !

Chỉ như vậy thôi rồi hấn không biết gì nữa, ngã vật xuống đất bất động, không còn thở nữa .

Hai con dao, một ghim vào cổ, một ghim vào tim, làm hấn không còn trối trăn được gì . Dù hấn rất muốn được sống, nhưng hấn đã cãi lời Phí Độc Hành, nên hấn không còn thở được.

Một con người không còn thở nữa, thì con người đó đã chết.

Bây giờ bên ngoài cửa Chu Tế đã xuất hiện , sau lưng hấn là toán lính canh đông nghẹt, đang cầm cung nỏ lăm lăm. Chúng giương thẳng dây cung, chờ lệnh là buông ngay vào người của Phí Độc Hành.

Bàn tay của Phí Độc Hành bây giờ đã đặt trở lại vào vai của Lục Vân. Hấn không thèm nhìn vào đám cung nỏ, mà nhìn thẳng vào gương mặt Lục Vân.

Lục Vân cũng trợn mắt lên nhìn hấn, trông nàng bây giờ như một con cọp cái, đã mất đi vẻ đẹp vốn có . Lục Vân cười lạt:

- Mộ Thư ! Người thấy chưa , liệu người có thoát khỏi nơi đây nổi không . Ha ... ha ... ta đang chờ xem cảnh người giãy chết đây .

Phí Mộ Thư cũng cười đáp:

- Lục Vân, người yên tâm đi, người không được nhìn thấy cảnh ta giãy chết đâu, nếu người muốn nhìn thì bảo bọn nó buông cung đi .

Lục Vân quắc mắt nói:

- Người khỏi thách ta, trước sau gì cũng như nhau . Người cũng phải chết ở nơi này . Dù ta có chết đi, ta cũng toại nguyện lắm rồi .

Hấn ngửa mặt cười vang:

- Ha ! Ha ! Lục Vân, người tưởng là những lời nói đó lung lạc được ta à , người lầm rồi . Lục Vân, chưa có nguy hiểm này làm ta chùn bước cả . Dù đao có kề cổ ta, bảo ta buông người ra, ta cũng không buông. Huống chi bọn cung nỏ vô dụng ngoài kia . Người mau ra lệnh đi , Lục Vân ! Mau bảo chúng bắn. Lục Vân, ta thách người đó . Ta thử xem người có can đảm không ?

Lục Vân giận xanh mặt, đôi mắt phượng trợn lên giận dữ. Nàng hét lên:

- Người tưởng ta sợ người sao Mộ Thư ? Người nghe đây .

Quay mặt ra ngoài, Lục Vân ra lệnh:

- Chu Tế , người bảo bọn nó bắn ngay cho ta . Bắn ngay lập tức.

Chu Tế lật đật quì xuống nói:

- Đàn chủ ! Xin Đàn chủ nghĩ lại ...

Lục Vân giận dữ ngắt lời:

- Người dám cãi lệnh ta sao ? Chu Tế, đây là lệnh của ta, bắn ngay, không cho hấn thoát khỏi đây bằng bất cứ giá nào. Người có nghe rõ chưa ?

Chu Tế lắp bắp:

- Đàn chủ ! Thuộc ... hạ nghe rõ . Nhưng ...

Một lần nữa, Lục Vân quát lên:

- Chu Tế ! Đây là lệnh nghe cho kỹ, không chần chờ nữa . Dùng tên tắm dầu bắn ngay , không tiếc rẻ gì nữa . Dù có phải thiêu rụi tòa trang viện này, mà hấn chết ta cũng không ngần ngại . Thì hành ngay, bằng không thì đừng có trách ta . Nghe chưa !

Lần này , Chu Tế không dám chần chừ nữa :

- Thuộc hạ tuân lệnh Đàn chủ .

Rồi hấn giơ tay lên quát:

- Các người nghe lệnh Đàn chủ rồi chứ, dùng tên tắm dầu chuẩn bị nghe lệnh của ta .

Bọn cung nỏ đồng loạt dạ vang lên. Nhưng mũi tên bốc cháy phừng phừng, nhắm vào Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành thản nhiên cười :

- Bọn bây còn chờ gì nữa mà không buông tên đi .

Chu Tế nhìn Phí Độc Hành nói:

- Họ Phí kia ! Nếu người buông Đàn chủ ra , ta bảo đảm để người rời khỏi đây một cách an toàn. Ta hứa với người như thế .

Hấn vừa dứt câu, Phí Độc Hành cả cười nói:

- Họ Chu kia, người tưởng ta sợ đám cung nỏ này hay sao ? Cứ buông tên đi, nếu không muốn cãi lệnh của Đàn chủ người . Ta muốn thử xem tên của các người có bén nhọn không ?

Cả Lục Vân và Chu Tế đều giận xanh cả mặt.

Chu Tế lắp bắp nói:

- Họ Phí ... người ... người ...

Lục Vân thét lên:

- Buông tên ngay . Các người buông tên ngay . Chu Tế người còn nghe lệnh ta không ?

Chu Tế không dám chần chừ nữa vội ra lệnh:

- Mong Đàn chủ thứ lỗi cho thuộc hạ . Các người có nghe Đàn chủ ra lệnh không ? Mau buông tên ngay .

Lời vừa dứt, đám cung nữ lập tức buông tên. Từ tứ phía những mũi tên lửa bay tới tấp nhắm vào người của Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành cất tiếng cười, hấn vung nhẹ chân, cái kỷ trà nặng nề bay vọt lên ngay tầm tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy chân kỷ trà xoay tít quanh mình.

Những mũi tên lửa cắm phập vào mặt kỷ trà, bốc cháy phừng phừng.

Những mũi tên khác bị lạc hướng cắm vào cột nhà, vào sà ngang bốc cháy .

Tiện đà tay, Phí Độc Hành vung mạnh tay cái kỷ trà văng bắn lên nóc.

Tiếng ngói bể đổ xuống hòa theo cát bụi .

Chợt hắn cảm thấy Lục Vân như mềm rũ đi trong bàn tay hắn.

Hắn vội cúi xuống nhìn thì thấy từ nơi khoe miệng nàng máu trào ra hai bên mép. Người nàng không còn hơi sức nữa, hai mắt nhắm nghiền.

Lục Vân đã tự tử, nàng không muốn để cho Phí Độc Hành tra hỏi, hành hạ .

Một loạt tên nữa lao nhanh tới, Phí Độc Hành vội vã cầm lấy thất lưỡng Lục Vân, quay nhanh quanh người .

Thương thay cho Lục Vân, đã chết rồi mà không còn yên lành thể xác. Bây giờ phải hứng chịu những mũi tên lửa do chính nàng truyền lệnh bắn ra .

Phí Độc Hành quăng vội Lục Vân ra phía trước. Hắn nhún chân lấy đà, phóng mình vọt thẳng lên trên nóc, nơi cái kỷ trà đã làm bể khi nãy .

Những mũi tên bắn vội theo, nhưng không sao kịp với thân pháp nhanh nhẹn của Phí Độc Hành.

Những mũi tên không trúng hắn, bay cắm vào cột, vào sà, bốc cháy phừng phừng.

Chu Tế la hét bọn thuộc hạ đuổi theo Phí Độc Hành. Còn hắn nhảy vào định ôm xác của Lục Vân.

Nhưng Lục Vân bây giờ cũng như cây đuốc, cháy bùng lên, cùng lúc với căn phòng khách cháy to, chuyển mình kêu rầm rắc.

Chu Tế hoảng hồn phóng vội ra ngoài .

Căn phòng khách từ từ sập xuống trong biển lửa . Chỉ tội cho con nữ tì bị lửa thiêu một cách oan ức.

Trong đêm nghe vang vọng tiếng người la hét, gọi nhau chữa cháy và rượt đuổi theo Phí Độc Hành.

- o O o -